

подскочи като котка и докато Тодоръ се обора-
ви, видѣ надъ главата си голѣмъ остъръ ножъ.

— Паритѣ! — изсъска Лянката ... Изя-
дохъ те!

Тодоръ го гледаше съ опулени очи, изпла-
шенъ.

— Е, Доде... и ти Доде... Доде...

— Казвай де сж паритѣ!

— Бе какви пари? Нѣмамъ пари азъ!

Тия думи Тодоръ каза съ нѣкаква отчаяна ре-
шителностъ, готовъ, както се виждаше, да упор-
ствува докрай. Лянката спусна ножа и го при-
бра въ пояса си.

— Добре. Виждамъ, че ще трѣбва да ти
туря владишка шапка. Де е пиростията? — Лян-
ката погледна въ куминя, откачи една голѣма
трикрака пиростия и я хвърли въ огъня. — Не-
ка се нажежи, па като я нахуля на шията ти
ще кажешъ паритѣ не, ами хоро ще играешъ...

Нѣкой напъна вратата на одаята отвътре.
Чу се гласа на Тодорица:

— Съ кого приказвашъ, Тодоре?

Лянката се обърна и погледна Тодора. Ка-
точе сега бѣше най-страшенъ...

— Съ единъ чиякъ приказвамъ.

— Съ единъ приятель, — пришепна Лян-
ката.

— Съ единъ приятель...

— Що си запримчилъ?

— То не е твоя работа сега! — разсърди се